

Daniels bok – nummer ett hundre og nittiåtte

Guddommelige samlinger og profetiske sammenføyninger: De 144 000s rolle i den eskatologiske rammen i Daniel 11,40

Jeff Pippenger

2024-05-01

Vi plasserer pavedømmets linje, den frafalne republikanismens linje, den frafalne protestantismens linje og de hundre og førtifire tusens linje inn i den skjulte historien i vers førti i Daniel kapittel elleve. Vi behandler for tiden at Kristus samler sitt folk to ganger, og alle illustrasjonene av at Han samler sitt folk en annen gang, fremstiller den endelige beseglingsprosessen for de hundre og førtifire tusen.

Når det guddommelige symbolet stiger ned i en reformlinje, samler Herren da et utvalgt folk, som deretter blir prøvet. Ved avslutningen av prøvelsesprosessen finner det sted en adspredelse, som etterfølges av at Han samler dette utvalgte folket for annen gang, skjønt mange blir etterlatt fordi de ikke besto prøvelsesprosessen. Kristus begynte å samle sine disipler ved sin dåp, og ved korset ble disiplene adspredt. Etter sin oppstandelse samlet Han sine disipler for annen gang i forkant av pinsen. Denne linjen påviste at en annen samling fullbyrdes over de hundre og førtifire tusen like før søndagsloven, som forbilledliggjøres av pinsen. Korset angir en skuffelse, etterfulgt av en annen samling.

Den andre samlingen etter korset begynte da Kristus steg ned etter å ha møtt sin Far etter sin oppstandelse. Når det guddommelige symbolet stiger ned, skal Guds folk ete budskapet, og etter at Kristus steg ned, åt han sammen med disiplene.

Og det skjedde mens han satt til bords med dem, at han tok brødet, velsignet det, brøt det og ga dem. Da ble deres øyne åpnet, og de kjente ham; og han ble usynlig for dem. Lukas 24:30, 31.

Ved den andre samlingen etter korset «åndet» Kristus Den Hellige Ånd på sine disipler.

«Kristi handling da han åndet på sine disipler Den Hellige Ånd og meddelte dem sin fred, var som noen få dråper før det rikelige regnskyll som skulle gis på pinsefestens dag.» Spirit of Prophecy, bind 3, 243.

Ved den andre samlingen etter skuffelsen den 19. april 1844 tok Kristus sin hånd bort fra feiltakelsen i 1843.

«De trofaste, skuffede som ikke kunne forstå hvorfor deres Herre ikke kom, ble ikke latt tilbake i mørke. På ny ble de ledet til sine bibler for å granske de profetiske tidsperiodene. Herrens hånd ble fjernet fra tallene, og feilen ble forklart. De så at de profetiske tidsperiodene strakte seg til 1844, og at det samme bevismaterialet som de hadde lagt frem for å vise at de profetiske tidsperiodene endte i 1843, beviste at de ville ende i 1844.» Early Writings, 237.

Ved skuffelsen steg den andre engelen ned med «en bokrull i sin hånd».

«En annen mektig engel fikk i oppdrag å stige ned til jorden. Jesus la et skrift i hans hånd, og da han kom til jorden, ropte han: «Babylon er falt, er falt.»» Early Writings, 247.

Prøveprosessen som begynte med den annen engels ankomst, ble avsluttet ved leirmøtet i Exeter da Den Hellige Ånd ble utøst og budskapet gikk fram som en flodbølge. Denne prøveprosessen ble tydelig identifisert etter korset, da tidsperioden fram til utgytelsen av Den Hellige Ånd på pinsedagen ble forutgått av en periode på femti dager, som i sin tur bestod av en periode på førti dager, etterfulgt av en periode på ti dager, som ble avsluttet på pinsedagen.

«Guds folk skal stadig rekke opp til ham i bønn. Det var etter at de første disiplene hadde tilbrakt ti dager i påkallelse, etter at alle uoverensstemmelser var blitt ryddet av veien, og de hadde forent seg i dyp hjertegransking, og i bekjennelse og avleggelse av synder, og i å slutte seg sammen i hellig fellesskap, at Den Hellige Ånd kom over dem, og Kristi løfte ble oppfylt. Det fant sted en vidunderlig utgytelse av Den Hellige Ånd. Plutselig kom det fra himmelen en lyd som av et mektig, farende vindkast, og den fylte hele huset hvor de satt. «Og den samme dag ble det lagt til omkring tre tusen sjeler.» Review and Herald, 11. mars 1909.»

I løpet av de førti dagene var Kristus til stede og underviste disiplene, og deretter før Han opp. De ti dagene som fulgte, var en forberedelsestid forut for Den Hellige Ånds pinselige utgytelse. De førti dagene med undervisning som fulgte etter korset, svarer til tiden fra 19. april 1844 til begynnelsen av Exeter-leirmøtet 12. august 1844. De ti dagene som gikk forut for pinse, fremstilte tiden fra 12. til 17. august 1844, da millerittene ble forenet om budskapet om Midnattsskriket, fremført av Samuel Snow. På det leirmøtet ble to klasser åpenbart, og bare den ene klassen mottok den pinselige utgytelsen ved møtets avslutning. I den perioden som ble fremstilt ved de førti dagene, mottok den ene klassen undervisningen, mens den andre klassen avviste undervisningen. Da Midnattsskriket kom, hadde den ene klassen olje, den andre hadde det ikke.

«Mens brudgommen drygde, slumret de alle inn og sovnet.» Ved brudgommens drøyen fremstilles den tid som gikk da Herren var ventet, skuffelsen og den tilsynelatende forsinkelsen. I denne usikre tiden begynte interessen hos de overfladiske og halvhjertede snart å vakle, og deres anstrengelser å avta; men de hvis tro var grunnfestet på personlig kjennskap til Bibelen, hadde en klippe under føttene som skuffelsens bølger ikke kunne skylle bort. «De slumret alle inn og sovnet»; den ene klassen i likegyldighet og oppgivelse av sin tro, den andre klassen ventet tålmodig inntil klarere lys skulle bli gitt. Likevel syntes også de sistnevnte i prøvelsens natt i noen grad å miste sin nidkjærhet og hengivenhet. De halvhjertede og overfladiske kunne ikke lenger støtte seg til sine brødres tro. Enhver må stå eller falle for seg selv.» The Great Controversy, 395.

I løpet av de ti dagene som ledet frem til pinse, og i tiden før leirmøtet i Exeter, samlet Kristus sitt folk en annen gang før dette folket skulle bære Hans budskap til verden. Da den tredje engel steg ned den 22. oktober 1844, ble den lille hjord igjen skuffet og spredt, men en undervisningsperiode begynte den 22. oktober 1844 idet Kristus ledet sitt folk inn i det Aller Helligste. I 1849 rakte Herren ut sin hånd annen gang for på ny å samle dem som Han hadde samlet ut fra skuffelsene den 19. april og den 22. oktober 1844.

I 1844 gjaldt undervisningen det budskapet som den tredje engelen hadde i sin hånd da han steg ned, men i den «periode av tvil og usikkerhet» som fulgte den store skuffelsen, mistet mange veien. Innen 1849 ble arbeidet med å samle den lille spredte hjord innledet, men det som ble fremstilt ved denne historien, var nederlaget i 1863 og det første Kadesj for det moderne Israel. Den fremtidige seieren til de ett hundre og førtifire tusen og deres verk ved det andre Kadesj ble forsinket.

Da Herren steg ned den 11. september 2001, samlet Han sitt endetidsfolk, gav dem sin åndelige føde å ete, åndet sin Ånd på dette folket idet Han begynte å stenke det sene regn, og Han innledet også en prøvingsprosess som førte frem til 18. juli 2020, da Hans endetidsfolk ble skuffet og spredt. I tre og en halv dag var de døde i gaten. Både de tre og en halv dagene og førti-dagersperioden på Kristi tid representerer en ørken. Den er også fremstilt ved perioden fra 19. april 1844 til 12. august 1844, og også perioden fra 22. oktober 1844 til 1849.

Fra juli 2023 og fram til søndagsloven, som er de ti dagene som gikk forut for pinse, samlingen i Exeter fra 12. august til 17. august, og perioden fra 1849 til 1863, stemmer alle overens med hverandre. De representerer perioden for den andre samlingen av Guds folk i de siste dager. Perioden fra skuffelsen til Den hellige ånds utgytelse er delt i to tydelige perioder.

Innenfor den skjulte historien i vers førti i Daniel kapittel elleve er linjen for frafallen protestantisme (den navnkristne kirke), linjen for laodikeisk syvendedagsadventisme (navnkristen adventisme), linjen for katolisismen og linjen for sann protestantisme alle representert. Disse fire linjene fremstiller sann protestantisme i strid med en trefoldig forening av dragen (Judas), dyret (katolisismen) og den falske profeten (frafallen protestantisme).

Innenfor den samme skjulte historien blir også linjen med frafallen republikanisme illustrert. Innenfor den linjen fremstilles en strid mellom Det demokratiske partiet (dragen) og Det republikanske partiet (dyrets bilde). Det republikanske partiet skal gå i spissen for å danne bildet av dyret, og ved å gjøre dette åpenbarer det dyrets profetiske kjennetegn (pavedømmet). I Guds Ord blir pavedømmet, som er kongen i nord og også dyret, gitt Egypt (dragen) som betaling for utførte tjenester ved å ha vært brukt av Gud som et redskap til dom.

Menneskesønn, Nebukadressar, kongen i Babylon, lot sin hær gjøre en stor tjeneste mot Tyrus; hvert hode ble skallet, og hver skulder ble hudløs; men han fikk ingen lønn, heller ikke hans hær, fra Tyrus for den tjeneste han hadde gjort mot den. Derfor sier Herren Gud således: Se, jeg gir landet Egypt til Nebukadressar, kongen i Babylon; og han skal ta hennes mengde og ta hennes rov og ta hennes bytte; og det skal være lønnen for hans hær. Jeg har gitt ham landet Egypt for det arbeidet han utførte mot det, fordi de arbeidet for meg, sier Herren Gud. På den dag vil jeg la hornet skyte fram for Israels hus, og jeg vil gi deg munnens åpning midt iblant dem; og de skal kjenne at jeg er Herren. Esekiel 29:18–21.

Nebukadnesar, som i dette avsnittet er kongen i nord, får landet Egypt som sin lønn, og er således et forbilde på at pavedømmet i de siste dager blir gitt Egypt, som er dragen, som er de ti konger, De forente nasjoner, som blir enige om å gi sitt sjuende rike til dyret for en kort stund.

Og de ti horn som du så på dyret, disse skal hate skjøgen og gjøre henne øde og naken, og de skal ete hennes kjøtt og brenne henne opp med ild. For Gud har lagt i deres hjerter å fullbyrde

hans vilje, og å være samstemte og gi sitt rike til dyret, inntil Guds ord er blitt oppfylt. Åpenbaringen 17:16, 17.

Denne profetiske betalingen er også framstilt i Daniel kapittel elleve, vers førtito.

Han skal også rekke ut sin hånd over landene; og Egyptens land skal ikke slippe unna. Daniel 11,42.

Pavedømmet seirer over dragens makt i tiden for det sene regn, for denne betalingen blir fullbyrdet «på» den «dag» da Gud «lar hornet for Israels hus skyte frem». Det er regnet som får Guds Israel til å skyte frem, og den dagen begynte den 11. september 2001, som var østvindens dag.

De som kommer av Jakob, skal slå rot; Israel skal blomstre og skyte knopper og fylle jordens overflate med frukt. Har han slått ham slik som han slo dem som slo ham? Eller er han blitt drept etter samme slakt som dem som ble drept av ham? Med måte, når det skyter frem, går du i rette med det; han holder sin sterke vind tilbake på østavindens dag. Derfor skal Jakobs misgjerning bli sonet; og dette er all frukten av at hans synd blir tatt bort: når han gjør alle alterets steiner lik kalksteiner som knuses, skal Asjera-pålene og bildestøttene ikke bli stående. Jesaja 27:6–9.

Egypt blir gitt til det pavelige dyret når siste regn blir utøst. Det siste regn begynte å drysse da østvinden, som representerer islam i det tredje ve, ble «stanset», eller holdt tilbake, den 11. september 2001. Da begynte regnet å bli tilmålt (dryssset) over Israel idet de begynte å skyte knopp. Ved søndagsloven, når det tredje ve kommer igjen, blir siste regn utøst uten mål. Mellom 11. september 2001 og den snart kommende søndagsloven blir «Jakobs misgjerning» rensset bort, og det hebraiske ordet «renset bort» betyr «gjort soning for». Ved søndagsloven blir Egypt (dragen) gitt til det pavelige dyret, idet de ti kongene driver hor med pavedømmet ved å danne et verdensomspennende bilde av dyret.

Før søndagsloven, under beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, danner det frafalne republikanske horn et bilde av dyret sammen med det frafalne protestantiske horn, og i den profetiske linjen seirer det republikanske partiet over det demokratiske partiet, for det demokratiske partiet er en dragemakt, og det republikanske partiet er den makt som danner bildet av pavedømmet.

Innenfor jorddyrets profetiske historie blir enden på Det demokratiske partiet og enden på Det republikanske partiet identifisert. Disse to partiene utgjør republikanismens horn, men de identifiserer en indre strid som går gjennom hele jorddyrets historie. Dette hornet (republikansk) inneholder et indre mikrokosmos av jorddyrets to horn.

I vitnesbyrdet om medernes og persernes rike var det det siste hornet som steg høyere opp, og Det demokratiske partiet begynte først i amerikansk historie, men til sist stiger Det republikanske partiet høyere opp og får overtaket over demokratene. I historien om sildigregnet, som begynte den 11. september 2001, steg de globalistiske, drageinspirerte demokratene opp av avgrunnen i Åpenbaringen kapittel elleve og drepte republikanerne ved å stjele valget i 2020. Deres krig mot Trump (og republikanerne) begynte da han kunngjorde sitt kandidatur i 2015, og den ble bare

intensivert fra dette tidspunktet og videre.

Da Demokratene stjal valget i 2020, innførte de deretter Pelosi-rettssakene; men da Trump kunngjorde sitt tredje kandidatur i 2022, kom frykt over Demokratene, og deres raseri økte bare, og de gikk da løs på Trump og hans støttespillere med stor vrede, for de visste at deres tid var kort. De feiret hans død, men da han reiste seg opp, falt stor frykt over dem.

Og når de har fullført sitt vitnesbyrd, skal dyret som stiger opp av avgrunnen, føre krig mot dem og overvinne dem og drepe dem. Og deres døde legemer skal ligge på gaten i den store stad, som i åndelig forstand kalles Sodoma og Egypt, der også vår Herre ble korsfestet. Og mennesker av folk og slekter og tungemål og nasjoner skal se deres døde legemer i tre og en halv dag, og ikke tillate at deres døde legemer blir lagt i grav. Og de som bor på jorden, skal glede seg over dem og fryde seg, og de skal sende gaver til hverandre, fordi disse to profetene plaget dem som bodde på jorden. Og etter tre og en halv dag kom livets Ånd fra Gud inn i dem, og de stod på sine føtter; og stor frykt falt på dem som så dem. Åpenbaringen 11:7–11.

Perioden som markerer slutten på Det demokratiske partiet, strekker seg fra Bidens innsettelse i 2021 til Trumps innsettelse i 2025. Perioden begynte med Pelosi-rettssakene, som var rent grunnlovsstridige og fullstendig politisk betinget av natur. Denne historien, som representerer døden til den sjette presidenten fra endetidens begynnelse i 1989 og frem til den åttende presidenten som er av de syv, begynte med politiske rettssaker (Pelosi-rettssakene), og den ender med Det demokratiske partiets død, og et annet sett av Pelosi-rettssaker, idet de politiske målskivene blir omvendt.

Illustrasjonen av historien finnes i Åpenbaringen kapittel elleve, og den fikk sin første oppfyllelse i den franske revolusjon. Den franske revolusjon er det klassiske historiske eksempelet på den giljotin-typen av politisk krigføring som kjennetegnes ved at ett herskende parti dreper et annet, og deretter selv blir styrtet og forfulgt av nettopp den samme herskermakten.

Perioden fra Bidens innsettelse og Pelosi-prosessene, til Trumps andre innsettelse og omgjøringen av Pelosi-prosessene, identifiserer slutten på Det demokratiske partiet, og den identifiserer når Trump gjentar iverksettelsen av et sett med presidentordrer som ble forutbildet ved Alien and Sedition Acts. Iverksettelsen av disse presidentordrene vil innlede de andre Pelosi-prosessene og identifisere begynnelsen på perioden da dyrets bilde for alvor blir påbegynt. Denne perioden ender ved håndhevelsen av søndagsloven, så perioden begynner med presidentordrer som svarer til Alien and Sedition Acts, og ender med søndagsloven. Det er der Det republikanske partiet ender.

Begge perioder, som representerer avslutningen av først Det demokratiske parti og deretter Det republikanske parti, er profetisk forbundet og fremstilles ved perioden på tjue-to år fra 1776 til 1798. Den perioden har tre veimerker: Uavhengighetserklæringen i 1776, tretten år senere Grunnloven, etterfulgt av Alien and Sedition Acts av 1798. Disse tre veimerkene finner sin oppfyllelse i linjen til Det demokratiske og Det republikanske parti, selv om anvendelsen av det andre og tredje veimerket skjer på et forskjellig punkt i hver linje.

Vi vil forklare disse veimerkene og deres oppfyllelser i den neste artikkelen.

«Det finnes bare to parter. Satan virker med sin forvridde, bedragerske makt, og gjennom sterke villfarelser fanger han alle som ikke blir i sannheten, som har vendt øret bort fra sannheten og vendt seg til fabler. Satan selv ble ikke i sannheten; han er lovløshetens mysterium. Gjennom sin list gir han sine sjelsødeleggende villfarelser sannhetens skinn. Heri ligger deres makt til å bedra. Det er fordi de er en forfalskning av sannheten, at spiritualismen, teosofien og lignende bedrag får slik makt over menneskenes sinn. Heri viser Satans mesterlige virksomhet seg. Han gir seg ut for å være menneskets Frelser, menneskeslektens velgjører, og således lokker han desto lettere sine ofre til undergang.»

«Vi blir advart i Guds ord om at søvnløs årvåkenhet er prisen for trygghet. Bare på sannhetens og rettferdighetens rette sti kan vi unnsnippe fristerens makt. Men verden er fanget i snaren. Satan utøver sin dyktighet i å uttenke planer og metoder uten tall for å gjennomføre sine hensikter. Forstillelse er blitt en skjønn kunst hos ham, og han virker under skikkelse av en lysets engel. Guds øye alene gjennomskuer hans anslag for å besmitte verden med falske og ødeleggende prinsipper som på sitt ytre bærer preg av ekte godhet. Han arbeider for å innskrenke religionsfriheten og for å føre inn i den religiøse verden en form for slaveri. Organisasjoner, institusjoner, dersom de ikke bevares ved Guds kraft, vil virke under Satans diktat for å bringe mennesker under menneskers kontroll; og svik og list vil bære skinn av nidkjærhet for sannheten og for fremgangen av Guds rike. Alt i vår praksis som ikke er like åpent som dagen, hører til den ondes fyrstes metoder. Hans metoder blir praktisert selv blant Syvendedags Adventister, som gjør krav på å ha den framrykkede sannhet.»

«Når mennesker står imot de advarsler Herren sender dem, blir de endog ledere i onde handlinger; slike mennesker tar seg den rett Gud alene har—de formaster seg til å gjøre det som Gud selv ikke vil gjøre når det gjelder å søke å beherske menneskers sinn. De innfører sine egne metoder og planer, og gjennom sine vrangforestillinger om Gud svekker de andres tro på sannheten og innfører falske prinsipper som vil virke som surdeig til å besmitte og forderve våre institusjoner og menigheter. Alt som senker menneskets oppfatning av rettferdighet og billighet og upartisk dom, enhver innretning eller forskrift som bringer Guds menneskelige redskaper under menneskesinners kontroll, svekker deres tro på Gud; det skiller sjelen fra Gud, for det leder bort fra den sti som er preget av ubrytelig integritet og rettferdighet. »

«Gud vil ikke rettferdiggjøre noen ordning hvorved mennesket i den ringeste grad skal herske over eller undertrykke sin neste. Det eneste håp for det falne menneske er å se hen til Jesus og ta imot ham som den eneste Frelser. Så snart mennesket begynner å gjøre sin egen regel til en jernlov for andre mennesker, så snart det begynner å spenne mennesker for og drive dem etter sitt eget sinn, vanærer det Gud og setter sin egen sjel og sine brødres sjeler i fare. Det syndige menneske kan finne håp og rettferdighet bare i Gud; og intet menneske er rettferdig lenger enn det har tro på Gud og opprettholder den levende forbindelse med ham. En markens blomst må ha sin rot i jorden; den må ha luft, dugg, regnskurer og solskinn. Den vil blomstre bare når den mottar disse goder, og alle kommer de fra Gud. Slik er det også med menneskene. Vi mottar fra Gud det som tjener sjelens liv. Vi blir advart mot å stole på mennesker eller gjøre kjød til vår arm. En forbannelse blir uttalt over alle som gjør dette.» The 1888 Materials, 1432–1434.